

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ (ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Ἑλλάδι	Δραχ. 10
Εν Τουρκίᾳ	1/2 τουρκικῆς λίρας
Εν τῇ ἄλλῃ ἀλλοδαπῇ	1/2 ἀγγλικῆς λίρας

Ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκάστου
μηνός.

ALON

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΡΙΠΤΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀφορῶσα εἰς τὸ φύλλον ἀπευθύνεται
 Πρὸς τὸν κ. Ἱ. Λαμπρίδην δικηγόρον
 Ὅδὸς Σόλωνος 36

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΥΛΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ПЕРІЕХОМЕНА

Κόρον ἄφρον (Ἡ τελευταία Διακοινωνσις Ἀδοτρία
καὶ Ρωσίας περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ φυλεικῶ
σπαραγμῶν καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν Δυνάμεων
τούτων). — Ἡ Ἑλλάς ἀποκαλυπτμένη ὑπὸ τῶ
Ἑλλήνων (Διάλεξις τοῦ κ. Θεοδώρου Ράινχα
βουκευτοῦ). — Ἀγγέματα καὶ θῦλοι. — Οἱ ἐ-
Ἰνδίας Ἑλληνες. — Τὰ ἐν Ἑλλάδι. — Ἐπιφυλλίς
(Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Χατζηδάκ-
κου γνηστοῦ Πανεπιστημίου).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 26 Σεπτεμβρίου 1907

« Ὁυχαῖσατε, Κύριοι, ἡ Μακεδονία εἰς οὐδὲν ἡμῶν ἀντίνει· παύσατε φρονεούμενοι ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι νικητῶν θὰ προσπορισθῇ ἑκέρως τι διὰ τοῦ ἵψ' ἄθροον τῇ Μυρσεταιῖν συνθήκῃς καὶ ἐπιδικάζομεν τὴν μεταβολὴν τῶν ὁρίων τῶν διοικητικῶν μονάδων τῆς Μακεδονίας, ὅπως ἐπὶ τὸ ὑμᾶς ἀποδοῦναι τὴν συνταχθῶσιν αἱ διάφοροι ἐθνικότητες, ἄλλοι τὸν ὅπο τὴν πρόσθεσιν, ἑτιοῦτε οἱ Ἕλληνες οὗτε οἱ Σέρβοι θὰ ἔβλῳσαν μέχρι τοσαύτης θρασυτήτος, ὥστε ὄχι μόνον νὰ ἀρνῶνται νὰ φρονεῶνται ἀποκίνει ὑπὸ τῶν Βουλάρων, ἀλλὰ καὶ νὰ φρονεῶσιν ἀμειλίκτως ὡς λυσσῶντα σκύλλους τοὺς φανεῖς των. Οὐδέμην ἀνάμειξαι—καὶ τοῦτο ἐπαπειλούμεν πολλὰκις—τῶν τοπικῶν στοιχείων θὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς τὸ μετὰ ταυρρυμιστικῶν ἡμῶν ἔργον, διότι οἱ λαοὶ οὐκ οἰκοῦντες τὴν Μακεδονίαν, ἐφ' ὅσον δὲν κλίνουσιν αὐχένα ὑπὸ τὰ ἀδεῖα κτυπήματα τῶν ἐλευθερωτῶν τῶν Σαρὰφωφ καὶ Τσόντερφ δὲν ἔχουσιν οὐδὲν δικαίωμα ἐπὶ τῆς Μακεδονίας ταύτης, ἐφ' ὅσον τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐναντιοῦται πρὸς τὰς βλέψεις τῶν δύο ἡμῶν κυβερνήσεων. Ὑμεῖς δὲν ἐνοοῦμεν διὰ τῆς διαρρυθμίσεως τῶν διοικητικῶν ὁρίων τῆς ὁμοιουρομένης σφαίρας ἐθνικῆς ὑπεροχῆς, ἀλλὰ καὶ ἂν τοιούτῳ τὸ ἐνοοῦμεν (ιδεὶ ἐδ. γὰρ τὰς διασαφῆσεις τῆς Διακοινώσεως), δὲν δύνασθε νὰ ἐφαρμόσωμεν τὸν διατάξιν νῦν, ὅτι τὸ δολοφονικὴ τῶν Βουλάρων προμοκρατικὴ ἐξήμενισθῇ καὶ Ἕλληνας καὶ Σέρβους ἀπέστησαν τὴν ἐλευθερίαν νὰ διαδηλώσῃ τὰ ἀληθινὰ αὐτῶν ἐθνικὰ φρονήματα. Ὅπως δὴποτε καὶ νὰ ἐφαρμυσθῇ ἡ διάταξις ἐκείνη τῆς Μυρσεταιῖν συνθήκης—καὶ ἀφ' ἡμῶν ἐξαρτᾶται καὶ ἡ φρονημία καὶ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς—θὰ ἐφαρμυσθῇ μόνον, ἂν ἡσυχάσῃ καὶ τοῦτο οὐχ ἐπὶ μῆνας, ἀλλ' ἐπὶ ἔτη».

Αὐτὰ κατ' ἀλήθειαν λέγει ἡ τελευταία δια-
κρίσις Αὐστρίας καὶ Ρωσίας, πολιτευο-
μένων ἐκ συμφώνου καὶ μετὰ τῶν
ἄλλων Δυνάμεων.

Οι γήλιθοι Βούλγαροι οὐ ὡς ὄργανα τῶν κοτιῶν πανσλαβιστικῶν βουλευμάτων καὶ τῶν ἀκλιτικῶν τάσεων τῆς Αὐστρίας ἐκλεχθέντες δὲ ἡδυνήθησαν νὰ ἐκπληρώσωσιν ἀνελλιπῶς τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτοῖς ἀποστολήν, καὶ οὐ ἐλάβον τὴν τελευταίαν ὥραν καὶ τὴν ἐπιβουρίαν τῶν μαροτᾶτων Ρωμουνῶν. Ἡ μέση Μακεδονία ἀπὸ ἄκρου ἀνατολῶν μέχρι τῆς ἐσχάτης δύσεως ἀπεδείχθη ἀκλόνητον ἑλληνικὸν πορφυρίον, εἰς τὴν βορειοδυτικὴν δὲ διαμερίαν, τὴν τῶν Σκοπιῶν, οἱ Σέρβοι καίπερ βραχυτάτα ἀρπυγίσαντες διὰ βραχυτάτης ἐνεργείας ἀπώθησαν εἰς τὰ ἐν Βουλγαρίᾳ κρησφύετα τὰς βουλγαρικὰς τῶν δολοφόνων ὀρδᾶς, καὶ ἐν ἡδυνήθησαν νὰ πρᾶσιπῶσι κατὰ τῶν ὁδοποιῶν βλημάτων Ἑλλήνων καὶ Σέρβων, ὅπως οὐ ἐλλείνων τῶν εὐσεβεστάτων ἐξαγοῶν.

Σκοπός ἦτο νὰ καταπνιγῇ πᾶσα ἐκδήλσις
νικησ. ζωῆς τῶν Ἑλλήνων ἰδίᾳ ἐν Μακε-
δονίᾳ, οἵτινες πολυαριθμότεροι ὄντες καὶ ἀλη-
θινῶς κυρίαρχοι τῆς χώρας πνευματικῶς τε
καὶ ἐμπορικῶς ἀποτελοῦσι τὸ κύριον πρῶ-
τον μῖμα τῶν ἀφιλοκερδεστῶν προθέσεων τῆς
Αυστρίας, ἃς δὲν ἔπαυεν ἔχοντα ἀπὸ μιᾶς
καὶ ἡμισείας ἐκατονταετηρίδας. Ὅσον δὴ ποτε
ἐν ἡμετέροις τοῖς Βούλγαροι, ἀπλῆ πίστις
τῶν παρὰ τὸν τοῦ Εὐξείνου ὑπὸ τῆς Ρω-
σίας, διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Μητροπόλεως δὲ ὑπὸ
τῆς Αὐστρίας θὰ ἔρχει νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀ-
συνέχην εἰς τὴν θορυβοποιὴν ἡγεμονίαν, ὥστε
δύο προστάτιδες!! τῆς Μακεδονίας Δυνά-

μεις ἐν τῷ εὐθέτῳ χρόνῳ δι' ἑκατέραν νὰ ἐκ-
 καθαρίσωσι τὰς ἐταιρικὰς σχέσεις, ἃς μετ'
 τούτης ἐπιτηδεύτητος συνῆψαν ὑπὸ τὴν ἀνα-
 γχὴν τὸ πρῶτον, εἴτα δὲ καὶ τὴν ἔγκρισιν τῶν
 ἄλλων Δυνάμεων τῆς Εὐρώπης.

'Αλλὰ τὸ πείραμα δὲν ἐπέτυχεν. Ἀπέτυχεν
πρῶτον ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτοῦ φάσει, ὅφ' ἣν
ἐκρύπτετο ἐπιτηδείοτατα ἢ κατὰ τῶν χρι-
στιανῶν δολοφονικὴ δόξασις τῶν Βουλγάρων

Ἐνθυμούμεθα πάντες, ὅτι ὑπὸ τὸν κράτος τῆς ἀνατινάζουσας τοῦ Γουαδαλιγκῆς, τῆς ὁλομυτικῆς Τραπεζῆς, τῶν σιδηροδρομικῶν συμφωνιῶν καὶ γεφυρῶν, ἐσφάζοντο, τῶν πάντων σιγῶντων, οἱ Ἕλληνες ἄσπολοι, στιγματίζόμενοι μάλιστα ὡς προδότες τῶν Βουλγάρων πρὸς τοὺς Τούρκους. Κατὰ τῶν Τούρκων τοῦτο διετυμπανίζετο, ὅτι ἰδίᾳ στρέφεται ἡ ἐνέργεια τῶν Βουλγάρων, ὥφειλον δὲ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ Ἕλληνας καὶ Σέρβους ἀσυνπράξουσιν πρὸς τοὺς Βουλγάρους ἐν τοῦτω, ἀδιάφορον ἂν σκοπὸς τῆς βουλγαρικῆς ταύτης κινήσεως ἀπροκαλύπτως ὡμολογημένος ἦτο νὰ δημιουργηθῇ δευτέρα Ἀνατολικὴ Βουλγὰ πρῶτισμένη καὶ καταπνίγῃ πᾶν ἀντιβουλγαρικὸν στοιχεῖον κατὰ τὰς ἐλπίδας τῆς Ρωσίας, νὰ συντρίβῃ δὲ κατὰ τὰς ἐλπίδας τῆς Αὐστρίας τὴν δύναμιν τοῦ ἑλληνισμοῦ ὃν ἐς αἰ ἡ καθίστα ἀνίσχυρον καὶ θὰ ἐδίχατο τὴν τάσσοις ἀνυπερέβλητον φραγμὸν πρὸς τὴν ἔνωση τοῦ ἐντεῦθεν τοῦ Ὀλύμπου καὶ ἐκείθεν τοῦ Στουμπούς ἑλληνικοῦ γένους.

Ἐνθυμομεθα ἄριστα τοὺς ἀναπεμπομένους τότε ὑπὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου, τοῦ μὲν μαθημένου, τοῦ δὲ ἐξηγορασμένου ὑπὲρ τῶν σχεδίων τούτων, ὅνους πρὸς τὸ ἐλευθερωθῆναι κίνημα τῶν Βουλγάρων, τὴν γλεῦρην κατὰ τὴν περιφρόνησιν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες δὲν ἤρκει, ὅτι ἐσφάζοντο ἀνεχθίκητοι καὶ ἀπροσάταυτοι, ἀλλὰ καὶ ἐστιγματίζοντο μὲν τὸν ὄνειδος τοῦ προδότου καὶ τοῦ συμμάχου τῶν Τούρκων.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα διὰ τοῦ φωτός, ὅπως ῥίπτεται ἡ πάροδος τοῦ χρόνου καὶ εἰς τὰς σκοτεινότητάς σκευωρίας, ἀπεκαλύφθησαν καὶ τὰς γελοίας ἐπανάστασις τοῦ 1903 κατέδειξεν ἅπαντες, ὅτι αἱ πρὸς ἀπελευθέρωσιν ἐξεγέρσεις τῶν λαῶν δὲν γίνονται κατὰ παραγγελίαν καὶ ὅτι οἱ Βούλγαροι τῆς Μακεδονίας ἦσαν ἔτι ἄνωγροι πρὸς τοιοῦτον ἐγχείρημα.

Τοῦτο μαρτυρεῖται μετὰ περισσῆς ἀρελείας
ἥτις ἄπορον πῶς παρεισέφρησεν εἰς τὸ περὶ
τεχνον καὶ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀδικουμένης ἀ-
ληθείας καμπτόμενον ὕψος τῆς Διακονήσεως
« Ἀπὸ τίνος χρόνου, λέγει τὸ ἱστορικὸν ἐγ-
γραφον, αἱ συμμορίαὶ διευσθυόμεναι τὸ πρῶτον
κατὰ τῆς ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως μετέβαλον
σκοπὸν καὶ διηύθυναν τὴν τρομοκρατικὴν αὐ-
τῶν ἐνέργειαν κατ' αὐτῶν τούτων τῶν χρι-
στιανῶν».

Χριστιανοὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐγγράφου
εἶναι μόνον οἱ Βούλγαροι, διότι ἂν ἄλλω
ἀντελαμβάνετο τῶν πραγμάτων ἡ φιλόνοχη
πὺξ διπλωματίας τοῦ Αἰρενταλ καὶ Ἰσδωβρη
ὅς ἀνειμνήσαντο, ὅτι πρὶν ἡ φονεὺς
Βούλγαροι ἐφονεύοντο Ἕλληνας πολὺ μάλι-
στα περισσότεροι τῶν Τούρκων, καθ' ὃν δῆθεν
διηυθύνοντο αἱ Βουλγαρικά συμμορίαι ἀρχι-
κῶς καὶ ὅτι οἱ Ἕλληνας οὗτοι καὶ κατόπιν
οἱ Σέρβοι ἦσαν ὡσαύτως χριστιανοί.

Τὸ «ἀπό τίνος χρόνου» τοῦτο εἶναι κατα-
πληκτική ὁμολογία τοῦ μεγαλοπρεποῦς ψεύ-
δους, ὅπερ μετὰ τασαύτης πομπῆς καὶ ἰσχύ-
ος ἀγωνιζομένη φροντίδιαν προσπαθοῦσι ναί ἐγκα-
ταστήσωσιν ἐν Μακεδονίᾳ αἱ δύο Δυνάμεις ὡς
γνωμόνα τῶν περιλαλήτων μεταρρυθμίσεων.
ἄλλ' εἶναι ἐν ταύτῃ καὶ αὐτοκαταδίκη τῆς
ἀποτυχίας τῶν μεταρρυθμίσεων, ὁδίοι το «ἀπό
τίνος χρόνου», ἐξ οὗ ἤρχισαν ἀλλήλοσφαγού-
μενοι οἱ χριστιανοί, συμπίπτει πρὸς τὴν ἑναρ-
ξιν τῆς ἐφομογῆς τοῦ περιλαλήτου μυρστού
ἐκείνου προγράμματος. Ἡ ἀποτυχία δ' αὐτοῦ
ἐγκτεται ὅχι εἰς τὸ ὅτι σφάζονται ἀμοιβαίως
οἱ χριστιανοί, ἀλλ' εἰς τὸ ὅτι ἐν τῇ σφαγῇ
ταύτῃ κατετροπώθησαν οἱ πρῶτοι χειροὶ ἀ-
δικῶν ἄρξαντες, οἱ ὀλοφάνοι Βούλγαροι.

Τώρα υπόσχονται ἡμῖν τὴν εἰρήνην. Χειρο-
κροτοῦμεν πρῶτοι τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην, διότι

ὕπὲρ τῆς εἰρήνης ταύτης ἐχούσαμεν τὸ τιμιό-
τατον ἑλληνικὸν αἷμα ἀγωνιζόμενοι καὶ κατὰ
τοῦ ἀρχαίου φανατισμοῦ καὶ τῆς μοιρολατρίας
κῆς ῥασιῶν τῶν Τούρκων καὶ κατὰ τὸν
ἄνδρουν ἀπανθροπίας τῶν Βουλγάρων καὶ
κατὰ τῆς μεστῆς ὑποκρισίας καὶ φενάκης βαρβα-
ρὸν ἀσπλαγχνίας τῆς ἐν ἰταλίᾳ διπλωματίας

‘Αλλ’ είναι δύσκολον νὰ πιστεύωμεν εἰς τὴν ὕμνον ταύτην ἐπιφοίτησιν εἰλικρινείας τὰς Δυνάμεις. Ὁ ἑξακολουθήσωμεν δυσπιστοῦντες καὶ ἐπαγρυπνοῦντες, ἀλλὰ καὶ πρώτῃ θὰ μαρτυρήσωμεν, ὅτι ὁ ἑλληνισμὸς ἐν Μακεδονίᾳ δὲν φονεῖ, ἀλλ’ ἀμύνεται, δὲν ἐπὶ σφαλαιᾷ εἰς τὰ ἀλλότρια, ἀλλὰ περιφρουρεῖ τὰ ἴδια. Ἵσως ἐν τῇ δυσπιστίᾳ ἡμῶν ταύτῃ εὐρῶμεν ἀργότερον καὶ μοιγνώμονα.

Η ΕΛΛΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ
ΥΠΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Διτάλεξις τοῦ κ. Ραϊνάκ, βουλευτοῦ

(Ἰδὲ καὶ προηγούμενον φύλλον)

Εἰς οὐδεμίαν ἐποχὴν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς δὲν εἶδε μεγαλειτέραν ἀνικαφορίαν διὰ τὰ λείψαν-
τα ἀρχαιότητος, τὰ διεσπαρμένα ἐπὶ τοῦ ἐδά-
φους τῆς, ἢ κατὰ τὸ τέταρτον τοῦ αἰῶνος, τ
ὅπου οὖν προηγήθη τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ. Καὶ εἰ
καμμίαν ἐποχὴν ἡ ἀδιαφορία αὕτη δὲν τοῦ ἐστο-
χισεν ἀκριβώτερον, διότι κατὰ παράδοξον συν-
έβαιεν τὼν πολεμίων τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῶν
αὐτοκρατορίας, οἱ Ἀγγλοὶ περιηγηταί, ἐμποδι-
ζόμενοι νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν Ἰταλίαν, μετέφε-
ρον τὴν ἀνίαν τὴν καὶ τὴν περιεργεῖαν τὸν μέ-
γαν τῆς Ἑλλάδος, διὰ δὲ τὸν Ἀγγλον τὸν ν
βασιμάρχη, νὰ ἐπιθυμῇ καὶ νὰ ἀπαχθῇ. ἀποτελοῦ-
ντες πνευματικὰς λειτουργίας ἀχωρίστους καὶ
διαδοχικάς. Ἀπὸ τοῦ 1801 μέχρι τοῦ 1803
ὁ λόρδος Ἑλγινος ἀπεργύνωσε τὸν Παρθενῶν
τῶν ἀθανάτων στολισμάτων του διὰ τὰ πλουσί-
α τὸν οὐμυχλῶδη πατριὰ του Ἐκ τῶν 400 ἐργατῶν
τοῦς ὁποῖους ἀπεσχόλησε πόσο ἦσαν Ἕλληνας
πεσόντες ὑπὸ τὸ κύπημα τῆς ἀρχῆς τοῦ Βύρωνος
Τὸ 1812 συγκινήθησαν ἐκ τοῦ ἀκανάλλου τούτου
ἡ ἑταιρεία τῶν φιλομουσίων ἐπρότεινε τὴν ἱδρυ-
σὴν Μουσείου καὶ Βιβλιοθήκης. Ἀλλ' ὁ εὐλαβὴς αὐτὸς
πῶθός δὲν ἔσχεν οὐδὲν ἀποτελέσμα. Ὁ αὐστριακὸς
κατὰ τὸ 1814, ἡ ζοοφόρος τοῦ ναοῦ τῆς Φιγα-
λείας ἐλάμβανε καὶ αὕτῃ τὴν πρὸς τὰ βρεταν-
νικὰ μουσεῖα ἄγουσαν. Ἀν δὲ τὰ μάρμαρα
τῆς Αἰγίνης μετεφέρθησαν εἰς τὸ Μόναχον, ἀν-
τοῦ Λονδίνου, τὸ πρᾶγμα ὁφείλεται εἰς ἀπλὴν
παρεξήγησιν. Οἱ Ἀγγλοὶ ἐπιμεληταὶ οἱ ἐπιφο-
ρισμένοι τὸ 1812 νὰ ὑπερθεματίσουν διὰ λογα-
ριασμόν τοῦ Μουσείου καὶ οἱ ὅποιοι εἶχον πρό-
ς τοῦτα πλήρη ἐλευθερίαν, ἐνόμισαν ὅτι ἡ πώλησις
θὰ γίνετο εἰς τὴν Μάλταν καὶ οὐκ εἰς τὴν Ζά-
κυνθον. Ὅταν ἀντελήφθησαν τὴν πλάνην τὸν-
τὸ ἀπρόσπλιον εἶχεν ἀναχωρήσει, ὥς καὶ . . . τοῦ
μάρμαρα. Ἡ Γαλλία, ὀλίγον βροθυτέρα, ἐλαβ
καὶ αὕτῃ μικρὸν μερίδιον τῆς ἀδεσπότου ταύτης
κληρονομίας. Καὶ τὸ μερίδιον ὑπῆρξεν ἡ Ἀφροδι-
τὴς Μήλου. Θέλετε νὰ λάβητε ἰδέαν τῆς μικρᾶς
σπουδαιότητος, τὴν ὅποιον οἱ Ἕλληνας ἀπέδω-
ν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτὴν κληρονομίαν; Ὅταν
οἱ διημεγρόντες τῆς Αἰγίνης παρεχώρησαν εἰς τὸν
Κόρνερα καὶ τοὺς φίλους του διὰ τακτικῆς ἀγο-
ραπωλησίας τὰ ἀγάλματα τὸν περικείμενον με-
τῶν, τὰ ὅποια ἀποτελοῦν τὴν δοξάν τοῦ Βασι-
ρικοῦ μουσείου, ἐξήτησαν τὸ γέλιον πρὸς τὸν
1000 δραχμῶν, νομίζοντες, ὅτι τὰ μάρμαρα ταῦτα
ἤξιζαν, ἂν θὰ μετεπωλίσκοντο εἰς ἀσθένειαν!

Μετ' ὀλίγους μῆνας ἡ πώλησις αὐτῶν ἐν πλει-
στηρισμῳ ἐν Ζακύνθῳ ἀπέδωκεν 150.000 φράγκα.
Πόσα ἑκατομμύρια χρειάζονται διὰ νὰ ξαναγορα-
σθοῦν σήμερον:

Ἡ ἑλληνικὴ ἀνεξαρτησία θριαμβεύει καὶ εὐθὺς ἀμέσως ὁ ἀρχαιολογικὸς πατριωτισμὸς ἀφύπνιζεν εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἐπὶ ἐκείνῃ Ἑλλήνων. Ἡ Γαλλία, ἥτις τελευταίκα ἐπωφελήθη τῆς ἀδικιορίας των, ὑπῆρξεν ἡ πρώτη, ἥτις ἐζημιώθη ἐκ τῆς ἐπαγρυπνησεώς των. Τὸ 1829 ἐπικυβερνήσαντα τὴν ἐνδοξὴν ταύτην προέδρουν τῆς ἐκτεταμένης τῆς Αἰγύπτου ἡ γαλλικὴ κυβερνήσις εἶχε προσκολληθεῖ εἰς τὴν ἐκστρατεῖαν τῶν Μωαβίταις ἐπιτελεῖν φυσιολόγων, καλλιτεχνῶν καὶ ἀρχαιολόγων. Ὁ Δουρὰ καὶ ὁ Βλουε ἐπεχείρησαν ἀκαποφόρος ἀναγκάσει εἰς Ὀλυμπίαν.

Μετά ἑξ ἑβδομάδας ὁ καύσων τὰς διέκοψεν. Ἐ-
κκέπτοντο νῦν τὰς ἐπαναλάβουν, ὅτε ἐπὶ τῇ κατ-
αγγελίᾳ Ἑλλήνος πατριώτου ὁ πρόεδρος Κασπο-

Κατηγορήσαν τὸν ἀντὶ τὸν Καποδίστριαν, ὅτι κατὰ τὴν πρωτοφίλον αὐτοῦ τὴν τὴν πύλιναν τὴν μεταφορὰν εἰς Ρωσίαν ἑλληνικῶν τιμῶν μαρμάρων καὶ ὁ Ἄμπελ ἐγένετο ἡ ἡχὴ τῆς κατηγορίας ταύτης. Ἐγὼ τὴν θεωρῶ πολὺ υπερβολικὴν. Εἶναι βεβαίως ὅτι ἐγγράφων, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1830 ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις εἶχε δώσει ἐντολὴν ἢ κατάσχουν εἰς Σέρρον φορτίων ἀναγλύμων, τὰ ὅποια ἐμπορεῖσθαι ἤθελεν ἢ ἐξαγάγουν ἐκ τῆς χώρας.

Με την ἀνάρρησην τοῦ βασιλέως Ὁθωνος ἡ ἀνακταμένη γερμανικὴ ἐπιρροὴ διεδέχθη τὴν ἀρπακτικὴν ῥωσικὴν ἐπιρροήν. "Εν ἐκ τῶν μέτρων τῆς ὑπῆρξεν ἡ δημοσίευσις τοῦ νόμου τοῦ Μαρτίου τοῦ 1834, ὅστις ἀπηγόρευεν ἐπὶ ποινῇ δευτέρας τὴν ἐξχωγὴν ἀρχαιοσύνην. "Ὅσον καὶ ἂν ὁ νόμος οὗτος μᾶς λυτῇ διὰ τὰ μυστεῖα μας, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ τὸν ἐγκρίνομεν.

Ὁ παοδῆλυτε ἡ Ἑλλάς, γενομένη κυρία τῆς τύχης τῆς, ἐνόμι ὡσαύτως νά γίνη κυρία καλλι- τεχνικῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ ὀρέσπου τῆς καὶ ἐντός τῆς γῆς τῆς ἡ πλεονεξία τῶν Ρωμαιοῶν καὶ Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἡ περιέργεια τῶν εὐγενῶν Βενετῶν, ἡ βαρβαρότης τῶν ἐγχωρίων ἀσβεστοποιῶν καὶ κτιστῶν καὶ ἡ παραρροσύνη τῶν θησαυροθηρῶν. Διαρκούντος τοῦ ἀγῶνος ὁ Ὀδυσσεὺς κατέρριψε τὸν Λέοντα τῆς Χαίρωνεῖας ὑποπευόμενος φανταστικούς θησαυροὺς ὑποκᾶτω τοῦ βάρου του καὶ προσάψας ἀκόμη κατὰ τὸ 1892, ὅτε κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ἀνα- σκαφῶν τῶν Δελφῶν ὁ κ. Ῥωλλὸς ἀνέφερε τὸ χῶ- ρικὸν οἰκοδόμημα τὸ ὀνομαζόμενον «Θησαυρὸς τῶν Ἀθηναίων» καὶ ἀνήγγειλε τηλεγραφικῶς τὴν εἰδη- σιν πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν, ὁ ἔπαρχος τῆς Ἀμφίσης, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας περιῆλθε τὸ τηλεγρά- φημα, τὸ ἀνήγγειλε σοβαρώτατα τὴν ἐπίσκεψιν ἀνωτάτου ὑπαλλήλου τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονο- μικῶν, ἐρχομένου νὰ λάβῃ τὴν κατοχὴν τοῦ Θη- σαυροῦ, ὅστις τόσον ἐπικαιρῶς ᾔλθε νὰ καλύψῃ τὸ ἔλλειμμα τοῦ προϋπολογισμοῦ.

ἡ Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Ἑλλάς ἀπηγόρευεν εἰς τοὺς ξένους ν' ἀρχολοῦνται μετὰ τὴν καλλιτεχνικὴν κληρονομίαν της, συνωμολογεῖ πρὸς τὴν κληρονομίαν ταύτην διπλοὺν καθήκον, νὰ προστατεύσῃ αὐτὴν κατὰ τῶν λεηλασιῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν αἰρικῶν περιπετειῶν, νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ καὶ τὴν αὐξήσῃ δι' ἀνασκαφῶν καλῶς ὀργανωμένων. Ἀντὶ τούτου πῶς ἐξεπληρώσει τὸ διπλοὺν τοῦτο καθήκον πρὸς ἐκείνην καὶ πρὸς τὸν πολιτισμὸν οὐλόκληρον.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἀνεξαρτησίας ὁ ἑν-
θουσιασμός ἐπεκράτησε, ἐξεδηλώθη δὲ συγχρόνως
διὰ τῶν κυβερνητικῶν πράξεων καὶ τοῦ συγχινη-
ματικῆς ἑλπίου ιδιωτικῆς ἑταιρείας. Ἡ πρώτη φρονι-
τις τῆς Κεποδιστριακῆς κυβερνήσεως, συνεχιζού-
σης τὴν ιδεὴν τῶν Φιλομούντων τοῦ 1812, ὑπῆρξε
ὁ προκισμὸς τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος διὰ Μουσείου
Ἐνῶ ὁ Πιττάκης συνεκέντρωσε τὰ ἀθηναῖκα μάρ-
μαρα εἰς τὴν Μεγάλῃν Παναγίαν, τὰ μάρμαρα
τῶν νόσων ἐξετίθεντο εἰς μερικὰς αἰθούσας τοῦ
ὁρφανοτροφείου τῆς Αἰγίνης, ὅπου τότε ἤδρευε
ἡ κυβέρνησις (1829).

Ὁ μοναχὸς Λεόντιος Καμπάνης ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἑφορος τοῦ Μουσείου, συντάζων δὲ κατ'ἀλογον αὐτοῦ, ὅτι ἀνακαλυφθεὶς μετὰ 60 ἔτη ἐδμυσθεύθη τὸς ἱστορικὸν κειμήλιον. Συγχρόνως ὄργισεν αὐτὸν ἡ ἀρχαιολογικὴ ὑπηρεσία. Ἀρχαιολογικὸν τὸ κράτος ἐτίθετο ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν πολλῶν ἐφορῶν, ὑπὲρ τοὺς ὁποῖους ἐτάχθη εἰς γενικὸς ἑφορός. Ὁ πρῶτος γενικὸς ἑφορος ὑπῆρξεν φυσικὰ Γερμανὸς ὁ Βαϊσίνογ, ὅστις μικρὰ ἀρτίκον χυγντῆς διαδέχθη. Ὁ δευτέρος ἐπίσης Γερμανός ἦτο ὁ Δουδαβίκος Ρῶς, ἐκ Χολτσταῖν, ὁ δὲς νεώτατος ἀκόμη ἦτο ἀλλήλως ἀρχαιολόγος, μορφωθείς εἰς τὰ γερμανικὰ Πανεπιστήμια. Κατὰ τὸ 1834, ὅτε μετεφέρθη ἡ πρωτεύουσα ἐκ Νεαπολίου εἰς Ἀθήνας, διενήργησεν τὴν καθιέρωσιν τοῦ λεγομένου Θησαυρίου εἰς διατήρησιν τῶν ἀρχαίων μακρῶν. Τὸ Θησαυρὸν ἦτο ὅως τότε ἐκκλήσιον. Δὲ διαταγῇ τῆς Ἱ. Συνόδου ἤρθη ἐκεῖθεν ἡ ἀρχὴ προέβλεψε καὶ τὰ ἄλλα ἀντικείμενα τῆς λατρείας διὰ τὰ τοποθετηθῆσθαι εἰ ἀρχαιότητες. Μόνον τὰ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως εὐρεθέντα μάρμαρα ἔπρεπε νὰ μένουν ἐπ' αὐτῆς.

Οὐλοῦντο ἦτο τότε τὸ θέλημα τοῦ ἱεροῦ βράχου
τῆς Ἀθήνας. Ὁ Ὅταν οἱ Τοῦρκοι, λέγει ὁ Βικέ-
λς, ἐγκατέλειπον ὀριστικῶς τὰς Ἀθήνας, αἱ ῥεῖται-
μένοι οἰκίαι τὸν ἐκάλυπτον τὸν λόφον τῆς Ἀκρο-
πόλεως. Οἱ στυλοὶ τῶν προπυλαίων ὑψέοντο
κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὲρ τὴν στεγὴν τοῦ οἰκοδομη-
ματος, τὸ ὅποιον ἐκάλυπτε τὰς βάσεις των. Τὸ
ἔρχεσθαι ἦτο ἀπλὴ κυριακάσις, τὸ ὅποιον
εἶχεν εἰρηώπειαν λίαν ἐκρηγῆς. Εἰς τοὺς νέους φύλα-
κας τοῦ ἐνδόχου λόφου ἐπεβάλλετο τὸ καθήκον κα-
ταρίσσει τοῦ ὁδοῦ ἀπὸ τῆς εἰρήνης τοῦ αἰ νὰ ἀεὶ
ᾤσῃ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα. (ἔπεται συνέχεια).

